

ЗМІСТ

БРАТАННЯ	3
ДОЗРІЛИЙ	7
ДУБОВИЙ СТОВП	15
ГРАНАТ	20
ГРАНИЦЯ	22
ІНВАЛІД	24
ХРЕСТ ПОМІЖ ЛИПАМИ.....	26
КРОВАВЕ ПОЛЕ	30
КВД	32
МЕРТВЕ МІСТО	35
МИ ЖАДАЄМО!	43
НА ОКОПАХ	46
НАРОДНИЙ ДІМ	49
ОФЕРМА	61
РОЗЛУКА	91
ТИХА ГОДИНА	94
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ	98
ХРЕСТИНИ.....	100
ЛАСКА	122
МАНДОЛІНА	130
МІЙ ПРАПРАДІД	135

БРАТАННЯ

Нічого так старшина не лякалася, як братання своїх вояків з противником. Під час війни в окопах се доходило справді до смішного. Тут стріляли до себе кілька тижнів, а тут, дивись, почали сходитися на якімсь затишнім місці, балакати собі та торгувати. Листи передавали до полонених, часописи, тютюн, — ціла пошта ішла між «ворогами». Коли ж приходило якесь більше свято, різдво або Великдень, то вже обі сторони були майже певні, що в той день буде спокій. Се була якась тиха, неписана умова, оперта на добрім людським почуванні, котре всі хотіли пошанувати, тільки старшина не хотіла. Ще ся менша старшина по окопах, що стояла ближче до смерті, ся не противилася братанню, коли не було виразної заборони; але висока старшина за фронтом, на котру шрапнелі, бомби і гранати не падали, отся була немилосердна і за ніяку ціну не годилася на братання. Звісне діло: їй ішло о те, щоби вояк завжди був сердитий, як роздратована собака; всяке м'якше почування зовсім не придатне для війни.

Раз на Великдень, другого дня, знайомий вояк приніс мені багато всяких російських часописів. Для чоловіка, запротореного у якесь заболочене село, часописи з «тамтого» боку, не цензуровані в Австрії, — дуже лакома річ. Кожний хоче знати правду, а тут правда, подавана у своїх цензурованих часописах, все була така, щоб не пошкодила. Добре послухати ще другої правди, подаваної противником, і потім виробити собі ще третю правду — свою.

Я знав, що сей вояк, наш галицький селянин, знаходить якийсь спосіб порозуміння з москалями, і просив його роздобути мені російських часописів. Він казав, що роздобуде, але я мусив постаратися о літру спіритусу. Я дав йому і чекав, що він з тим зробить. Отже, приніс мені газети і доброго російського тютюну.

— Як же ви то зробили? Це ж небезпечно! Карають.

— Вони не стріляли, як був латинський Великдень, а ми вчора дали їм спокій. Так святкували і наші люде разом з москалями.

— Як же так?

— Та от так, як в окопах можна. Повилазили наверх, махали хустинками, носили одні другим крашанки, свячене, але не гурмою — поодинокі; сміялися, подавали собі руки...

— І старшина нічого на те?

— Нічого.

— А як же ви газет роздобули?

— Там, знаєте, між позиціями є ярки, а в них джерело. Води треба і одним, і другим. Отже, між нами вже від кількох тижнів є така згода — не стріляти в тих, що по воду ходять. Се ж видно: іде без гвера, з коновкою або з відром. Отже, я умовився в ярі з одним з тамтого боку, що дам йому на сам Великдень літру «водки», тільки нехай постарає газет і тютюну. І, бачите, приніс. А як тішився! Зараз скоштував, чи справді водка. Аж поцілував мене на радощах. «Христос воскрес, — каже, — братчику! І чого ми воюємо з собою?» Правду сказав. Нащо ми воюємо? Люди такі, як ми, ще й свої, близькі, одної віри.

А сей таки українець, цілком по-нашому балакає. Мені аж сльози закрутилися в очах.

— Чому?

— Та як чому? Ви бачите: я маю велику срібну медаль. Здобув раз машиновий кріс, убив при тім кількох. Значить, і я часом пес: так запусто, задурно не дам себе вбити. Але, по правді, гризе мене сумління, привиджуються мені ті, що я їх зблизька вбив. Особливо один, що скрикнув: «Діти мої!» Гірко, знаєте, вбивати. І буває так, що сидиш цілі тижні в окопах, ніби привикнеш до всего, а все тобі снується по голові: нащо те все? Чи не шкода людей? Чи ми всі не однакові? За що ми мордуємо себе? Адже світ широкий, помістимося всі... Отже, як прийде така нагода, як вчора, то аж чоловікові легше стає на серці. Чей же ми не розбійники і не злодії і чужого добра не хочемо... і кожному життя дороге...

— А завтра будете знову стріляти?

— Уже й нині стріляють. Приказ прийшов. Неволя, кажу вам. Люде жили би як люде, коли б не ті, що взяли собі право приказувати їм. Вони нібито найрозумніші, але, по правді, найгірші люде, без серця...

На обіді в штабі дивізії був воєнний кореспондент одної віденської газети, «очевидець» всього того, що діється на фронті, відважний, бо заїхав аж до штабу дивізії, де кулі не залітають. Ексцеленція-дивізіонер розмовляв з ним дуже ласкаво, бо вже давно хотів дістати корпус і нову відзнаку, отже гарна реклама в часописі придалась би. Кореспондент попоїв здорово, випив ще краще і був дуже прихильно настроєний до цілої дивізії.

Ще з початку війни я читав у його газеті довгий фейлетон під заголовком «Das grosse

Sterben» — огидну балаканину з прицмокуванням на тему: кілька-то людей буде тепер вмирати за ідею. За велику ідею! Іменно за цісаря і австрійську вітчину! Може, то цей кореспондент писав? Я дивився на нього з підозрінням і відразою.

Слухаю: починають говорити про вчорашнє братання на фронті.

— Цього не можна дозволити, — каже шеф штабу, що мислить за себе і за свого начальника.

— Під жодним услів'ям, — додає генерал, — се деморалізує вояків.

— Цілком слушно, Ексцеленціє, — відзивається кореспондент, — се деморалізує, ослаблює завзяття, силу удару, одним словом, ломить духа.

Ексцеленція з шефом штабу і двома офіцерами ідуть, як щодня, грати по обіді віста; кореспондент записує собі щось — очевидно, вісті з самого фронту, — він уже все знає так, як би сам був в окопах і бачив братання; а я думаю про свого знайомого простого вояка, що приніс мені газети, і порівнюю його слова про братання зі словами отсих висококультурних людей.

[1919–1920]

ДОЗРІЛИЙ

В родині судового радника Льва Бобрецького велика радість: його син Роман здав іспит зрілості! Десять років ходив до гімназії замість вісім, одначе нарешті таки скінчив її. Хоч не ціла іспитова комісія, лише більшість, признала його дозрілим, — все одно «матура» була в кишені.

Коли він сю вістку вполудне приніс додому, мати розплакалася з радості, три сестри поцілувалися з ним, а до суду побіг зараз молодший брат Юлько дати знати батькові. Заки батько прийшов на обід, мати дала Ромкові двадцять корон нагороди і дуже просила його, щоби не казав про те батькові ані слова; коли ж батько прийшов, Ромко дістав ще від нього одну корону і признання.

— Ти тепер, Ромку, дозрілий чоловік, отже, можеш піти собі сам на морожене до цукорні, а вечором підемо оба на пиво.

Ромко подякував батькові і усміхнувся незначно.

При обіді родина рішила, що годі вже дозрілому чоловікові ходити в гімназійній уніформі; тому пополудні, коли батько спав, мати пішла з Ромком купити йому одержу, по котрій ніхто його не посудив би, що він ще ученик.

Коли батько збудився і на свої короткозорі очі наложив окуляри, не пізнав Ромка: се був зовсім інший чоловік, не такий тонкий та довгий, як перше, тільки більше об'ємистий; а в м'якім капелюсі на голові і з паличкою в руках, котру вже собі сам Ромко купив, з лицем, чисто виголеним, хоч там мало що було голити,

з чорним мохом під задертим трохи носом, виглядав він уже як судовий авскультант, а не «матурист».

— Отже, вечором підемо разом на пиво, — пригадав батько.

— Добре! — відповів син.

Вийшов до салону, придивився собі у великім дзеркалі, поправив капелюх, «вуса» і краватку, в кухні щипнув в руку погану з лиця, але молоду ще кухарку — і пішов у місто.

Тут накупив карток з образками і вступив до кав'ярні «Імперіаль». Казав собі дати чорної кави, єгипетських папіросів, пера і чорнила. Написав картки до Фелі Млинської, Зосі Заблудовської, Нютки Когуцінської і Мані Вирвидубівної, оглянув образки на картках — се були самі любовні події: поцілунки, танці, рандеву і вінчання, — сховав у кишеню і почав читати «Neue freie Presse», хоч мало розумів німецьку мову.

До буфету надійшла товста касієрка з зів'ялим лицем і заспаними очима. Ромко кинув незрозумілий часопис і пішов звітатися з касієркою та повідомити її про свою дозрілість. Вона ледви пізнала його.

— Ви так змінилися! Правда, що я вас давно бачила.

— Ще в «Орієнті».

— Пригадую собі. А-но, gratulую вам, дуже тішуся. Куди ж запишетесь?

— На права.

Тому, що Ромкові касієрка видалася сим разом дуже старою і поганою, він з нею не вдавався в довшу розмову, тільки заплатив і вийшов на вулицю.

Кинув картки у поштову скриньку і помалу, млинкуючи палицею, проходжувався. Голову ніс високо і капелюх перехилив трохи набік. Очима майже благовів кожного, щоби хоч подивився на нього. Одначе, на жаль, мало хто звертав на нього увагу.

Зате він звернув увагу на панночку, що йшла з п'ятдесят кроків перед ним. Чимскоріше підбіг до неї і поклонився. Се була Нютка Когуцінська, семінаристка і донька возного з банку.

Також Нютка не пізнала його, але як пізнала, дуже втішалася і ним, і його дозрілістю.

— А я щойно вислав до вас картку з моїм знаком — знаєте?

— Знаю: знак питання між двома зізвїздками. Ліпше так — нащо явно?

— Може би, панна Нютка пішли зі мною тепер до кіно?

Нютка хвилину подумала, спитала, котра година, і пішла з дозрілим чоловіком.

В кінотеатрі показували на полотні «Вірне серце», страшно і безнадійно залюблене, довге на півтора кілометра, а перероблене зі світової французької повісті маркіза Жере Капустіна. Дівчина, що продавала квіти, дуже подобалася графові Плює — і з того вийшла трагедія з в'язницями, автомобілями, пожарами в готелях, бомбами і отруями.

Пан Роман за весь час, як у салі було темно, тримав Нютку за рам'я і тулив її до себе, а Нютка, очевидно, настрашена подіями на полотні, хилилася до нього чимраз більше, так що він її навіть поцілував. Щастя, що сиділи в темнім закутку і ніхто їх не бачив. Коли ж нарешті граф Плює взяв за жінку дівчину з квітами і в салі

стало ясно, Ромко і Нютка тільки зітхнули тяжко і відсунулися від себе. Обоє наче зі сну збудилися.

— Подобалося вам? — спитав Ромко.

— Дуже.

— Нічого собі штучка, — потвердив Роман і обоє вийшли небавом з кіно.

На вулицях уже світилися лампи.

— Господи! вже так пізно! — налякалася дівчина, подала руку, подякувала і побігла додому.

Ромко не відпроваджував її, бо хоч Нютка — гарна дівчина, але йому — дозрілому чоловікові, правникові від осені і синові радника — не пара. Зрештою, дома вже певно ждали з вечерею, по котрій мав з батьком іти на пиво.

Так і було, що ждали на нього. Вечеря була виїмково добра, щоби батькові і синові смакувало пиво.

Оба небавом вийшли з дому.

— Куди підемо? — спитав Ромко.

— До Берка.

— Та хто би туди йшов?! — вихопився син і додав по хвилині: — Я чув, що там невідповідне товариство і пиво лихе.

— Ну, то куди? Порадь, коли знаєш, бо я нігде не буваю і на пиво не ходжу.

— Я би радив до Брошковського. Там, кажуть, чудовий пільзнер.

Тут прийшлося Ромкові зняти капелюх, бо переходила якась знайома панна. Короткозорий батько вхопив також за капелюх.

— Се що за одна? — спитав сина.

— Знайома з танців.

— Так пізно ходить сама? — дивувався старий.

— Тепер інші панни, як за часів тата. Хочуть рівних прав з мужчинами, і чому би їм не дати?

— Все ж таки так пізно сама? — дивувався старий. У Брошковського була хмара людей і диму. Місця не було де сісти. На щастя, найшли знайомих, два крісла приставлено ще до стола, і вони якось примістилися.

Був тут пенсіонований і нежонатий гофрат Зарембальський, судові радники Шіц і Пацюра, майор Кнопф і професор Пшестшегальський. Хто не був знайомий з Бобрецькими, з батьком і сином, тепер познайомилися, і всі поздоровили Ромка з іспитом зрілості, коли довідалися про те від його батька.

Кельнер приніс дві склянки пива. Воно було дійсно як сметана.

— Пий! — сказав батько синові, а потім почав пояснювати товариству: — То молоде ще, безвусе... Гадаю собі: по матурі перший раз нехай піде разом зі мною на пиво. Нащо має сам волочитися?

Професор Пшестшегальський цілою долоною стягнув свої величезні вуса на губу і на бороду, втер тим способом піну з пива, але й сховав злосливу усмішку. Ромко не дивився на нього і почував себе несвобідним.

— Що тепер матура? — почав гофрат. — Тепер се жарт! Здають лише кілька предметів і переходять більшістю голосів, хоч дечого не здали... що то за іспит?! То за моїх часів була матура! Цілий день, всі предмети, навіть релігія... від рана до півночі! Ми пріли, а тепер!..

— Всі гімназії тепер дрантиві, — не в гнів сказавши вам, пане професоре! — сказав радник Пацюра.

— Прошу, мене се не ображує, я сам то кажу, — відповів професор. — За моїх часів за тютюн гонили з гімназії, за ковзанку давали вісім годин карцеру, а тростиною били в те місце, де ноги виростають, навіть у вищій гімназії. І все-таки ліпше було. Ми вчилися!

— Субординація була! — замітив майор. — Не бабська педагогія: *bitte, wollen Sie, geruhen Sie, seien Sie so gnädig*.

Радник Шіц не мав часу говорити, бо що випив велику склянку пива, воно зараз спливало з нього потом з лисини і широкого товстого лиця, і він жадав знову пива. Радник Бобрецький, худенький, заниділий в службі судовик, мало говорив. Ромко випив уже давно свою склянку пива і ждав на другу.

— Вип'єш ще? — спитав батько.

— Вип'ю.

Друга склянка не знати коли щезла в горлі Ромка. Батько й не зауважив.

Більше й менше старі діди заговорили тепер про війну на Балканах. Тут вже майор вів розмову, мов свій батальйон, а товариші побожно слухали. Ромко страшенно нудився, слухав з годину, ждав, чи батько скаже дати третю склянку пива, і вкінці шепнув йому: «Ходім!»

— Уже хочеш спати?

— Хочу.

— Ну то ходім!

Заплатили й вийшли.

— Може би, ще до цукорні? Я нап'юся чаю, а ти морозене з'їси, — заохочував батько.

— Та хто би до цукорні йшов?! Се для жінок. Ходім краще до кав'ярні, де музика грає, — відповів син.

— Де ж грає? бо я не знаю.

— В Ельдорадо.

— Звідки ти те все знаєш? — дивувався батько.

— Штука знати, як афішів і вивісок повно на кождім кроці! Але ще краще буде, як підемо спати. Се найрозумніше.

— Правду кажеш! — згодився батько і по дорозі навчав сина: — Ти бачиш, як я живу: скромно і чесно... Видатків багато, дорожнеча, нема звідки і за що... І замолоду не гуляв і тепер не можу і не хочу. Тішуся, що й ти такий скромний і порядний, не розтратний...

— Я ще ту корону маю, що мені тато дали, — похвалився син. — А палицю купила мені мама.

— Що там палиця! Дурниця! А от коби ти здоровля шанував, за фартушками не бігав, не пиячив, не кутив — се важне! Я дуже тішуся, що ти ще такий невинний... Я сам, бачиш, цілими днями в уряді, — гірка година! — не маю навіть коли з дітьми поговорити. Але, слава богу, у мене діти добрі... мама пильнує...

Прийшовши додому, радник зараз поклався в ліжку. Ромко приступив до мами в кухні і шепнув їй:

— Я ще піду на хвилину в місто.

— Не йди, Ромцю, прошу тебе!

— Мамо! адже я вже дозрілий чоловік і не панночка! Я зараз верну. Прошу, прошу...

Ромко поцілував маму в руку, мама його в чоло — і се значило, що може піти.

— А не бався! Возьми собі ключ від мешкання!

— Я не забавлюся!

— Не можу йому відмовити, він нині по матурі, — немов оправдувалася пані радникова

перед кухаркою. — Тільки ти панові не кажи нічого!

— Я не скажу!

В чверть години потім Ромко сидів уже з товаришами, що також здали матуру, в шиночку «Під сорокою». Перед ним стояла велика склянка пива, і він бавив товаришів оповіданням про свого батька:

— Знаєте! запросив мене мій старий нині на пиво. Дав мені дві малі склянки пива, а за третю й не питався! А пиво таке, як сметана! Чиста мука! І корону дав мені — ха-ха-ха! Знає, що коштує кавалерське життя! — Кельнер, пива! Для всіх! Я плачу!

Аж тепер Ромко забавився!

Вернув о третій рано і ледви зайшов до своєї комнати коло кухні. Мама помагала йому роздягнутися, бо він не мав сили. Потім приклала йому зимної води до голови. Хоч все робила дуже тихо, радник таки збудився.

— Що там сталося? — спитав, коли жінка вернула до спальні.

— Ромкові зробилося недобре.

— Та він лише дві малі склянки пива випив!

— І зашкодило йому, — відповіла жінка.

— Що то значить, як чоловік непризвичаєний! — зітхнув батько, натягаючи на себе ковдру. — Де йому до пива?! То ще хлопець незіпсований — молодий... Від одного папі-роса в голові закрутиться... Але чей ніщо злого йому не буде?

— Не бійся! Можеш спати!

Радник обернувся і старався знову заснути.